

Příloha č. 1¹

1. ČÁST PRO PEDAGOGA

Eman Ghalebová

Studentka, která dokázala spojit lidi různých národností a náboženství (1998)* – úvod z textu knihy, **jméno a informaci o Eman** **žákům nečteme**

V severních Čechách se nachází lázeňské město Teplice. Léčí se zde především problémy pohybového aparátu. Kromě dospělých přijíždí na rehabilitaci i mnoho dětí, třeba po dětské mozkové obrně. Lázeňská péče jim pomáhá, aby rozhýbaly své tělo. Učí se například chodit v kosmickém oblečku. Ten byl původně vyvinutý pro kosmonauty, kteří jsou dlouhodobě vystaveni stavu beztlíže a musí posilovat svaly a trénovat klouby. Lázně jsou oblíbené nejen pro pacienty z Čech, ale míří sem každý rok i tisíce lidí ze zahraničí. Zvláště oblíbené jsou zdejší procedury u klientů z Blízkého východu. Asi i proto, že v Teplicích žije silná muslimská komunita. Proto není výjimkou, když pacienty z Kuvajtu léčí doktor, jehož mateřským jazykem je arabština. Teplice díky tomu vzkvétají a daří se tu čilému lázeňskému životu.

I tak se ale může stát, že se lidé nepohodnou. K tomu došlo v Teplicích. Lázeňští hosté z Blízkého východu si rádi dělali pikniky v Šanovských sadech a sadech Československé armády. S oblibou se scházeli, grilovali, děti si hrály a pobíhaly okolo. Lidé z okolních domů si začali stěžovat na nepořádek, který po nich v parcích zůstává, a také na hluk, který trvá dlouho do noci. Těchto sousedských třenic se chytili někteří politici, kteří tvrdili, že nepořádek a rámus v parku jsou důkazem toho, že lidé různých náboženství a kultur spolu nemůžou dobře vycházet. „Ať zůstanou doma, když se neumějí slušně chovat,“ mysleli si, a nedocházelo jim, že bez klientů by lázně nemohly fungovat a musely by je zavřít.

¹ Zdroj textů: Futová, G., Jarkovská, L., Kapráliková, M., Kompaníková, M., Krutílková, H. et al. *Kapky na kameni: 50 příběhů českých a slovenských rebelek*. Přeložil Martin Herodek. Praha: Albatros, [2019]. ISBN 978-80-00-05673-9.

2. ČÁST

Sílící spory velmi mrzely studentku gymnázia Eman Ghalebou. Eman přišla do Čech s rodiči z Jemenu, když jí bylo pět let. Její tatínek je lékař a maminka je na mateřské dovolené s nejmladší sestřičkou. Eman trápilo, že televize a další média ukazovala odpadky z pikniků jako něco, co je pro muslimy typické. Média hlásala, že muslimové jsou strašní, neslušní a nedá se s nimi žít. Na druhé straně zase v muslimských hostech rostl pocit, že je Češi nesnášejí. Maminky a tatínci z arabských států se začínali bát o své děti. Vůbec nerozuměli, proč se na ně někteří místní obyvatelé a lázeňští hosté z Čech dívají s takovou nevraživostí. Eman bylo jasné, že je to výsledek nedorozumění. Rozhodla se proto jednat. Vymyslela, jak konflikt vyřešit.

Domluvila se s dalšími teplickými muslimy, že půjdou parky uklidit. Nasadili si reflexní vesty, natáhli rukavice a vydali se sbírat odpadky. Eman nešla muslimským hostům vynadat, že jsou nepořádní a hluční, a přikázat jim, ať se chovají správně. Věděla, že jejich chování souvisí se stylem života, jaký je běžný v Perském zálivu. Lidé jsou tam často zvyklí, že mají služebnictvo, které uklidí za ně. V zemích Blízkého východu je přes den veliké vedro, a tak je běžné, že přes den jsou lidé schovaní v domech a začnou se scházet až po západu slunce, když se vzduch ochladí. Proto jim připadá normální bavit se a radovat ze života i pozdě v noci. Nikdo jim nevysvětlil, že ve střední Evropě plyne život jinak.

Eman a její přátelé začali uklízet, hosté si jich všimli a dali se s nimi do řeči. Šlo to snadno, protože teplickí muslimové uměli arabsky. „Odkud jste? Proč tu uklízíte?“ zajímali se muslimští lázeňští hosté. Eman a její přátelé dostali příležitost vysvětlit, že jsou čeští muslimové a uklízejí proto, že v Čechách je třeba veřejné prostranství po grilování a zábavě uvést do původního stavu. Mluvili i o tom, že v deset večer začíná v českých městech noční klid, protože rámus venku ruší lidi, kteří jsou zvyklí v tuto dobu spát. Arabští hosté byli rádi, že jim někdo vyložil, jak se věci mají v jejich rodném jazyce. Rádi se také zapojili do úklidu, a tak Eman a její kamarádi uklízeli třeba i s profesorem z Kuvajtské univerzity nebo s úředníkem z Ministerstva zdravotnictví. Pro nikoho z nich nebyl problém respektovat zdejší pravidla, jen se o nich museli dozvědět.

Nikdo z nich nechtěl narušovat pořádek, nebo dokonce provokovat místní. Eman se tak v Teplicích stala známou osobností, která udělala úžasnou věc pro porozumění mezi lidmi a zlepšila život místním obyvatelům i lázeňským hostům.